

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a [redacted] v právní věci

žalobce: **Wadia a.s.**, IČO: [redacted],
sídlem [redacted]
(dříve Zahradní čtvrť, a.s., IČO: [redacted], sídlem
[redacted])
zastoupeného [redacted], advokátem,
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem [redacted]

za účasti: **PaedDr.** [redacted]
bytem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, čj. MHMP- 185113/2014/ODA-O4/Go

takto:

- I. V řízení bude na straně žalobce namísto zaniklé společnosti Zahradní čtvrť, a.s., IČO: [redacted], sídlem [redacted], pokračováno se společností Wadia, a.s., IČO: [redacted], sídlem [redacted].

- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 2. 2014, čj. MHMP-185113/2014/ODA-O4/Go, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám [REDAKCE], advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, čj. MHMP-185113/2014/ODA-O4/Go (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání právního předchůdce žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, oddělení dopravy (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 18. 1. 2013, čj. 022363/10/OVDŽP/ML (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil osobě zúčastněné na řízení podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 13/1997 Sb.**“), povinnost odstranit do 30 dnů od právní moci rozhodnutí pevnou překážku – sklopný antiparkovací sloupek na pozemku parc. č. 2874/303 v k. ú. Zbraslav z veřejně přístupné účelové komunikace Neumannova v Praze 16.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání právního předchůdce žalobce a osoby zúčastněné na řízení zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh správního řízení, shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval obsah námitek, které právní předchůdce žalobce a osoba zúčastněná na řízení proti závěrům vysloveným v Prvostupňovém rozhodnutí vznesli.
5. Žalovaný považoval za zásadní zkoumat, zda se jedná o stavbu v působnosti obecného či speciálního stavebního úřadu. Ze správního spisu dle něj vyplývá, že speciální stavební úřad (Úřad městské části [REDAKCE], odbor výstavby, dopravy a životního prostředí), kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007 povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru a parkovací stání na komunikaci parc. č. 2874/303 v k. ú. Zbraslav. Z uvedeného žalovaný dovodil, že se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace, nad nimiž podle § 40 odst. 1, 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. vykonávají státní správu obce, které mají v této věci postavení silničního správního úřadu. Žalovaný uzavřel, že bylo prokázáno najisto, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, přičemž pevnou překážku lze na takovou komunikaci umístit pouze na podkladě povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem účelové komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Dojde-li k umístění pevné překážky bez uvedeného povolení, je vlastník pevné překážky podle žalovaného povinen ji odstranit na své náklady ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.

III. Žaloba

6. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami, ačkoli k tomu byl povinen. Žalovaný postavil své rozhodnutí na prosté úvaze, že o veřejně přístupnou komunikaci (na níž je založeno právo obecného užívání) jde vždy, když je tato komunikace kolaudována nikoliv obecným stavebním úřadem, nýbrž silničním správním úřadem jako speciálním stavebním úřadem; úvahu uzavřel podle žalobce tak, že pokud bylo parkovací stání nacházející se na pozemku kolaudováno kolaudačním rozhodnutím Úřadu městské části [REDAKCE] ze dne 17. 12. 2007, čj. 018550/07/OVDŽP/MI, nachází se na pozemku veřejně přístupná komunikace s právem obecného užívání, které nelze omezit instalací sklopného antiparkovacího sloupku. Žalovaný však byl podle žalobce povinen zabývat se uplatněnými odvolacími důvody. Pokud tak neučinil, zatížil podle žalobce Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
7. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Považoval-li žalovaný za rozhodnou okolnost kolaudaci parkovacího stání, měl tuto okolnost podle žalobce ověřit a získat veškeré potřebné podklady. Pokud by tak učinil, zjistil by podle žalobce, že před předmětným kolaudačním rozhodnutím bylo užívání parkovacího stání povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 26. 1. 2007 obecným stavebním úřadem – Úřadem městské části [REDAKCE], odborem výstavby, pod čj. OV-019742/06/MI. Žalovaný tedy ve věci podle žalobce rozhodl na základě neúplných podkladů.
8. Dle námitek vznesených v rámci **třetího žalobního bodu** bylo Napadené rozhodnutí vydáno na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 12. 2007, které je v rozhodné části nicotné. Důvodem nicotnosti je skutečnost, že předcházející kolaudační rozhodnutí vydané obecným stavebním úřadem dne 26. 1. 2007 založilo překážku věci pravomocně rozhodnuté, která vylučuje, aby užívání pozemku jako parkovacího stání bylo povoleno opakovaně dalším kolaudačním rozhodnutím.
9. Námitkami uplatněnými pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce brojil proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Namítal, že předmětný pozemek není účelovou komunikací ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., a to ani její součástí, neboť nesplňuje znaky účelové komunikace dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb. Pozemek není podle žalobce ani veřejným parkovištěm ve smyslu § 12 odst. 6 tohoto zákona, jelikož neexistuje rozhodnutí, kterým by byl pozemek zařazen mezi místní komunikace. Vzhledem k tomu, že zpevněná plocha parkovacího stání je součástí pozemku, nemůže již být součástí (vymezenou částí) sousedního pozemku, na kterém se nachází účelová komunikace. Na pozemku dále nebylo podle žalobce založeno právo obecného užívání, jelikož žalobce ani jeho právní předchůdce neprojeví, byť jen konkludentní, souhlas s veřejným užíváním pozemku. S poukazem na ustálenou judikaturu žalobce dovodil, že k věnování pozemku obecnému užívání nepostačuje souhlas s provedením stavby parkovacího stání. Napadené rozhodnutí dále mělo být dle žalobce vydáno na základě nesprávného výkladu vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“), neboť při povolení stavby obytného souboru „Zahradní čtvrť“, jehož součástí je předmětný pozemek, byla právnímu předchůdci žalobce udělena výjimka spočívající v tom, že část parkovacích stání, která měla být umístěna v uzavřeném prvním podzemním podlaží bytových domů, bude umístěna na povrchu. Účelem poskytnuté výjimky bylo tedy

povolení vybudování stání, která budou vyhrazena pro oprávněné uživatele jednotek v přilehlých bytových domech, a nebudou tedy veřejně přístupná.

10. Žalobce uzavřel, že pozemek není účelovou komunikací, resp. veřejně přístupnou účelovou komunikací, na pozemku není založeno právo obecného užívání, a proto nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn vydat Prvostupňové rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2014 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na kolaudační rozhodnutí vydané dne 17. 12. 2007 speciálním stavebním úřadem, který povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru „Zahradní čtvrť“ a parkovací stání na komunikaci parc. č. 2874/303 v k. ú. Zbraslav. Žalovaný zdůraznil, že antiparkovací sloupky na parkovacích stáních nebyly umístěny a nebyly ani zakresleny v dokumentaci skutečného provedení. Z uvedeného žalovaný dovodil, že v rámci budované stavby se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobcem uváděné rozhodnutí o povolení výjimky z vyhlášky OTTP pro stavbu obytného souboru řešilo dle žalovaného povolení umístění menšího počtu garážových stání v podzemní garáži jednotlivých bytových domů, než odpovídá výpočtu dle vyhlášky s tím, že chybějící stání budou zajištěna na komunikacích u jednotlivých objektů. Dle žalovaného však nejde o to, aby parkovací stání byla opatřena antiparkovacími sloupky. Žalovaný doplnil, že kolaudační rozhodnutí je rozhodnutím na stavbu čtyř bytových domů, které se rovněž netýká antiparkovacích sloupků. Žalovaný dále poukázal na § 16 a § 40 odst. 1, 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., z nichž vyplývá, že působnost silničního správního úřadu se vztahuje k veřejně přístupným účelovým komunikacím; úřad tak není příslušný k věcem, jež se týkají neveřejně přístupných komunikací.

V. Procesní nástupnictví

12. Soud předem vlastního posouzení věci v rámci zkoumání podmínek řízení zjistil, že původní žalobce, společnost Zahradní čtvrť, a.s., IČO: [REDACTED], sídlem [REDACTED], zanikl v důsledku vnitrostátní fúze sloučením spojené se snížením základního kapitálu nástupnické společnosti, zanikajících společností Zahradní čtvrť a.s., se sídlem [REDACTED], [REDACTED], IČO: [REDACTED], [REDACTED] Invest, s.r.o., se sídlem [REDACTED] 2113/2a, IČO: [REDACTED], Wadia Lannova, s.r.o., se sídlem [REDACTED] - Nové [REDACTED], IČO: [REDACTED], se společností Wadia a.s., se sídlem [REDACTED] 2113/2a, IČO: [REDACTED], ze dne 16. 10. 2015, s rozhodným dnem k datu 1. 1. 2015.
13. Soud nepřehlédl, že podle § 178 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, se fúze děje sloučením nebo splynutím nejméně dvou zúčastněných právnických osob. Podle odst. 2 téhož ustanovení při sloučení nejméně jedna ze zúčastněných osob zaniká; práva a povinnosti zanikajících osob přecházejí na jedinou ze zúčastněných osob jako na nástupnickou právnickou osobu.
14. Univerzálním právním nástupcem původního žalobce je tedy společnost Wadia, a.s.
15. Soud podotýká, že soudní řád správní neupravuje institut procesního nástupnictví žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Proto je v tomto směru se zřetelem k

§ 64 s. ř. s. třeba přiměřeného užití § 107 o. s. ř., který upravuje procesní nástupnictví při ztrátě způsobilosti být účastníkem občanského soudního řízení.

16. Podle § 107 odst. 1 o. s. ř. „*jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením*“. Podle § 107 odst. 3 o. s. ř. platí, že „*ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení právnická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou jejím procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří po zániku právnické osoby vstoupili do jejích práv a povinností, popřípadě ti, kteří po zániku právnické osoby převzali práva a povinnosti, o něž v řízení jde*“. Podle § 107 odst. 4 „*ten, kdo nastupuje do řízení na místo dosavadního účastníka řízení, musí přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení*“.
17. Jelikož soud neshledal v posuzovaném případě žádnou okolnost, pro kterou by nebylo lze v řízení pokračovat s univerzálním právním nástupcem původního žalobce, prvním výrokem tohoto rozsudku s odkazem na § 107 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. rozhodl o tom, že na straně žalobce bude v řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí pokračováno se společností Wadia a.s. jako právním nástupcem původního žalobce.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci **prvního žalobního bodu** namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů spočívající v absenci vypořádání odvolacích námitek.
20. Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že právní předchůdce žalobce v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznášel námitky poukazující na nesprávné posouzení rozhodné právní otázky provedené správním orgánem prvního stupně, obsahově odpovídající námitkám vzneseným pod druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem. Právní předchůdce žalobce na str. 2 – 7 odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítal, že pozemek není účelovou komunikací, ani její součástí, že na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání, že Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného výkladu vyhlášky OTTP, nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí založených ve správním spisu a vychází z tvrzení, která neodpovídají skutečnému stavu věci. Právní předchůdce žalobce přitom obdobně jako v podané žalobě poukazoval v rámci takto uplatňovaných odvolacích námitek na konkrétní důvody, pro které považoval Prvostupňové rozhodnutí za nezákonné.
21. Žalovaný se však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil na závěry rekapitulované výše v části II. tohoto rozsudku.
22. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v

nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).

23. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
24. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat

stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).

25. V daném případě soud shledal, že žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění, že je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit.
26. V posuzované věci totiž není z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nikterak seznatelné, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami právního předchůdce žalobce uplatněnými v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný předmětné odvolací námitky zcela pominul a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí se k uplatněným námitkám v rozporu se shora popsanými judikatorními standardy nijak nevyjádřil. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovině konstatoval, které skutečnosti vyplývají z obsahu správního spisu, aniž by tyto skutečnosti jakkoli hodnotil v návaznosti na odvolací námitky vznesené účastníky řízení. I když žalovaný uvedl důvody, pro které zastává stanovisko, že se v daném případě jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (na níž lze pevnou překážku umístit pouze na podkladě povolení příslušného silničního správního úřadu po projednání s vlastníkem komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky), vůbec se v této souvislosti nevypořádal s argumenty žalobce, kterými žalobce tyto závěry zpochybňoval a na nichž stavěl svou procesní obranu.
27. Jak bylo uvedeno výše, právní předchůdce žalobce v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zejména namítal, že v daném případě nejde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť nejsou splněny podmínky dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., a že na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání. Uvedené námitky však zůstaly bez jakékoli reakce ze strany žalovaného. Stejně tomu bylo i u ostatních v odvolání vznesených námitek, v nichž žalobce poukazoval na nesprávný výklad vyhlášky OTTP, či na to, že rozhodnutí nemá oporu v podkladech a že vychází z tvrzení, která neodpovídají skutečnému stavu.
28. Žalovaný se tedy argumentací a námitkami právního předchůdce žalobce uplatněnými v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vůbec nezabýval a nijak se s nimi nevypořádal, ačkoli k tomu byl ve světle shora rekapitulovaných závěrů vyplývajících z ustálené rozhodovací praxe správních soudů a Ústavního soudu povinen. Namísto toho se omezil na paušální a nijak nezdůvodněný závěr o tom, že bylo prokázáno najisto, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
29. Žalobci je třeba přisvědčit, že žalovaný se nevypořádal s námitkami vznesenými právním předchůdcem žalobce (ani námitkami vznesenými v odvolání osoby zúčastněné na řízení v jejím samostatném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí) a zatížil tak Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí nesplňuje základní požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, vyplývající ze zákona, jakož i z ustálené judikatury. Za této situace zdejšímu soudu s ohledem na shora popsané judikatorní závěry nezbylo, než Napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

30. Právě popsané vady spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak i se zřetelem k závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, znemožňují posouzení důvodnosti zbývajících žalobních námitek. Takový postup by byl ostatně přinejmenším předčasný za situace, kdy se žalovaný s podstatou argumentace žalobce vznášenou obdobně již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí dosud nevypořádal.
31. Z právě popsaných důvodů se proto zdejší soud omezil na shora uvedené závěry stran nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení odstranil vytýkané nedostatky.
32. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o námitkách žalobce závěry vyslovené výše v bodech 24 – 29 tohoto rozsudku a v dalším průběhu řízení se s námitkami žalobce podrobně vypořádá a řádně je vyhodnotí, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a řádně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.
33. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Pro úplnost soud podotýká, že shodně v minulosti rozhodl v celé řadě skutkově a právně obdobných případů jiných rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce a dalších osob proti obdobným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o uložení povinnosti odstranit ve stanovené lhůtě pevnou překážku – sklopný antiparkovací sloupek z veřejně přístupné účelové komunikace realizované v rámci projektu „Zahradní čtvrť“, neboť žalovaný se ani v jednom případě nevypořádal s odvolací argumentací účastníků řízení (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2017, čj. 5 A 96/2014 - 30).
35. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč. Výrok IV. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. 12. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu